

§ 9. Denne Bestemmelse om Masteviddens i Rejeruser og andre Garnredstaber til Rejefangst er tagen af Indenrigsministeriets Bekjendtgørelse af 30te Juli 1859 for Limfjorden. Den tillader at forhindre, at disse Redstaber bruges til at fange smaa Aal, hvad der for Tiden finder Sted i et ikke ringe Omfang, navnlig i Sundet i Omegnen af Kjøbenhavn. Det bemærkes, at for Rusernes Vedkommende angaar Forskriften kun selve Rusen, ikke de til samme hørende Rader, der, ligesom nu ofte er brugeligt, uden Skade kunne bestaa af grovt aabent Lærred, ikke af mastebundet Garn.

§ 10. Ifølge den gjældende Limfjordslovgivning (Lov af 29de December 1857 § 35) er Brugen af ethvert ikke i samme ommeldt Fiskeredskab forbudt, hvorimod Regjeringen er bemyndiget til at tillade Anvendelsen af andensteds brugelige og opfundne eller væsentlig forbedrede Redstaber, naar de befindes uskadelige for Fiskeriet (§ 38). Det er øiensynligt, at under det Opsyng, som Fiskeriet i de senere Aar har taget og som forhaabentlig vil vedblive at tillage, og den Konkurrence, som herved har udviklet sig, ville Fiskerne være tilbøjelige til at rette deres Opmærksomhed dels paa at opfinde eller fra andre Steder indføre kraftigere, mere opfiskende Redstaber, dels paa at indføre saadanne Forbedringer i Brugen af de alt kjendte, at deres Virksomhed kan blive mere intensiv og Udbyttet af dem større og mere indbringende. Erfaringerne fra de sidste Aar her i Landet have tilstrækkelig godtgjort dette. Det kan derfor ikke nægtes, at der er megen Trang til, at der føres Kontrol med deslige Opfindelser og Forbedringer, som ofte kunne være skadebringende baade for Fiskeriet i Almindelighed og særlig for de andre Fiskeridrivende. En saadan Kontrol lader sig imidlertid ikke i en almindelig Lov ordne saaledes, at alle de Fiskeredstaber, der maa bruges, nævnes i Loven, medens der udstedes Forbud mod Brugen af ethvert ikke omtalt Redskab. Lærtimod bør Opfindelser og Forbedringer med Hensyn til Fiskeredstaber og deres Brug selvfølgelig baade tillades og endog fremmes. Kun Misbrugen heraf, den Skade, Opfindsomheden kan medføre, bør søges hæmmet, og dette antages at ville kunne opnaaes ved den i Forslagets § 10 gjivne Bestemmelse.

Denne giver de Fiskere, der formene, at deres Erhvervsvirksomhed trues eller skades ved ny indførte Fiskemaader, et Middel til hurtig at faa saadanne satte ud af Brug og foreskriver tillige den fornødne Undersøgelse for at konstatere, om Fare og Grund til Klage er tilstede eller ej. At der bør gives et hurtigt Retsmiddel imod nye, skadelige Fiskeredstaber eller Fiskemethoder, kan neppe modsiges, naar man vel overvejer, hvilken Skade og Forstyrrelse der i disse Forhold i kort Tid kan bevirkes. Det lader sig, for at tage et nærliggende Exempel, aldeles ikke beregne, hvilken umaadelig Skade de tybste „Zeeseen“ og Slæbemaadene have gjort i Smaaavandene om Holland og Fyns Kyster m. fl. Steder og fremdeles ville gjøre, forinden et Forbud mod dem lader sig udvirke. Vel vil den vedkommende Bruger ved Standsningen af hans Virksomhed lide et Tab, som han ikke kan faa erstattet, men denne Ulempe for ham, den Enkelte, taaler utvivlsomt ikke at sammenlignes med den Skade, han ved sit Redskab kan tilføje de Mange, alle de andre Fiskere, og det Tab, disse lide, faa de heller ikke erstattet. Det paagjældende Retsmiddel maa formentlig lægges i Dyrighedens Hænder, og der er efter Udvalgets Overbevisning ikke Fare for, at Dyrighederne skulde gribe for stærkt ind, eller at Ministeriet skal være for illiberalt lige overfor nye Fiskeredstaber eller Fiskemethoder, der virkelig ere Forbedringer og kun paa Grund af deres Nyhed vække Modstand og Misnøje. Den Undersøgelse der her er Tale om, bør naturligvis foretages af vedkommende Fiskeriminister (Forslagets § 51). Dersom Ministeriet efter Undersøgelserens Udfald kommer til det Resultat, at det paagjældende Fiskeredskab eller den Maade, hvorpaa et Redskab bruges, er fordærlig, bliver Forbud imod samme foreløbig at nedlægge, hvorefter Sagen kommer ind for Lovgivningsmagten, idet Udvalget formener, at endelige Forbud i disse Forhold kun bør gives ved Lov.

§ 11. Ved Lov af 25de Marts 1872 § 3 er der indført en Fredning af Hummerne i Limfjorden, idet det er forbudt dels at fiske og faldhyde Hummer, som ikke have en Længde af 8 Tommer, maalt fra Pandehornets Spids til Svømmestængens Kant, dels overhovedet at fiske og faldhyde Hummer i Maanederne August og September. Der er nu efter Udvalgets Formening Grund til ikke blot at bibeholde en saadan Bestemmelse for Limfjordens Vedkommende, men ogsaa at udvide den til at gjælde for det øvrige Rige. Der har paa enkelte Steder ved Syllands Kyst, saaledes ved Hirtshals, Hirtsholmene og Læssø, været, og er tilbels endnu, et ret godt Hummerfiskeri; men det er i de senere Aar, især ved Solmene, aflaget kjendelig og vistnok paa Grund af Opfiskning. Skjøndt det kan have sin Vanskelighed videnskabelig at begrunde det, synes de Erfaringer, der ere gjorte navnlig i Norge, bestemt at godtgjøre, at Hummerfiskeriet baade kan ødelægges ved Opfiskning og atter bringes paa Fode igjen ved Fredning. En saadan Fredning, beroende paa et Forbud mod al Hummerfangst i flere eller færre Maanedere af Aaret, er ogsaa, saavidt Udvalget bekjendt, Lov i Norge, Sverig og Skotland, og der høver sig allerede Stemmer i Nordamerika for at faa lignende Indskrænkninger indførte der. Udvalget foreslaar derfor, at Fredningsbestemmelsen